

Sygn. akt III AUa 245/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Elżbieta Czaja (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2015 r. w Lublinie

sprawy K. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek apelacji wnioskodawcy K. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 22 grudnia 2014 r. sygn. akt VII U 3973/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 245/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 września 2012 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił K. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 roku (t.j. Dz.U. z 2009 roku Nr 167 poz. 1322 ze zm.). W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał iż, komisja lekarska ZUS nie uznała wnioskodawcy za niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową.

W odwołaniu od tej decyzji K. J. domagał się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu choroby zawodowej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2014 roku Sąd okręgowy oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

K. J., urodzony w dniu (...), w dniu 10 lipca 2012 roku złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Wnioskodawca posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe z wyuczonym zawodem elektryk. W okresie od 13 maja 1991 roku do 30 września 2000 roku skarżący był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, następnie w okresie od 16 grudnia 2003 roku do 22 listopada 2008 roku do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy oraz od 23 listopada 2008 roku do chwili obecnej uprawniony jest do emerytury.

K. J. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z tytułu choroby zawodowej w związku z decyzją Państwowego Terenowego Inspektora Sanitarnego w B. z dnia 13 maja 1991 roku znak (...)stwierdzającego chorobę zawodową – zawodowy nieżyt nosa, gardła i krtani.

Lekarz Orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 13 sierpnia 2012 roku nie stwierdził niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową stwierdzoną powyższą decyzją przez Państwowego Terenowego Inspektora Sanitarnego. W orzeczeniu z dnia 7 września 2012 roku komisja lekarska ZUS podzieliła ustalenia lekarza orzecznika co do stanu zdrowia wnioskodawcy i nie uznała go za osobę niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową.

W oparciu o powołane orzeczenie organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych o specjalnościach z zakresu laryngologii, urologii oraz onkologii.

Sąd na podstawie opinii biegłych ustalił, że u wnioskodawcy występuje zawodowy alergiczny nieżyt nosa, gardła i krtani, obustronny niedosłuch, stan po laparoskopowej prostatektomii, hormonoterapii i radioterapii z powodu raka prostaty, a nadto nietrzymanie moczu po przebytych leczeniu chirurgicznym i radioterapii.

W opinii z dnia 18 grudnia 2012 roku biegli z zakresu laryngologii oraz onkologii po przeprowadzeniu badania oraz po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną w aktach sprawy uznali, iż K. J. jest zdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Biegli w swojej opinii wskazali, iż w oparciu o dokumentację lekarską i po przeprowadzonym badaniu wnioskodawcy nie stwierdza się upośledzenia sprawności fonacyjnej i oddechowej, zaś stan zaawansowania zmian czynnościowych i morfologicznych nosa, gardła i krtani nie powoduje zaburzeń w stopniu powodującym niezdolność do pracy zgodnie z posiadami przez wnioskodawcę kwalifikacjami. Ponadto biegli podali, iż onkologicznie brak jest u skarżącego cech aktywnej choroby nowotworowej. W opinii z dnia 4 maja 2014 roku biegły urolog po przeprowadzonym badaniu oraz analizie dokumentacji medycznej w aktach sprawy uznał, iż brak jest podstaw do uznania u K. J. niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową stwierdzoną Decyzją (...)z dnia 13 maja 1991 roku wydaną przez Powiatowego Inspektora Sanitarnego.

Wobec kwestionowania przez wnioskodawcę opinii biegłego laryngologa Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego lekarza specjalisty laryngologa. W opinii z dnia 22 września 2014 roku biegła lekarz sądowa w zakresie laryngologii stwierdziła u wnioskodawcy brak niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Z treści opinii wynika, iż biegła wnikliwie zapoznała się z aktami sprawy, zawartą w nich dokumentacją medyczną oraz przebadła wnioskodawcę. Biegła wskazała, iż aktualnie w badaniu laryngologicznym nie stwierdza się u K. J. cech alergii błony śluzowej nosa, gardła i krtani. Nadto biegła wskazała, iż badany nie przedstawił dokumentacji nasilenia zmian alergicznych i nie był z tego powodu hospitalizowany. Biegła nie stwierdziła aktualnie w obrębie nosa, gardła i krtani zmian powodujących niezdolność do pracy opiniowanego w wyuczonym i wykonywanym zawodzie. Rozstrzygając w sprawie Sąd oparł się na powołanych opiniach. Biegli przeprowadzili bezpośrednie badanie wnioskodawcy, wnikliwie przeanalizowali jego dokumentację medyczną i omówili wpływ zdiagnozowanych u niego schorzeń na zdolność do pracy w związku z chorobą zawodową. Wnioski zawarte w powołanych opiniach są wystarczająco uzasadnione. Z tych względów powołane opinie Sąd uznał za wiarygodne, miarodajne i wyczerpujące a prze to przedstawiające wystarczające wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu.

Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd w całości podzielił wnioski biegłych w zakresie ustalenia u wnioskodawcy braku niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Sąd uznał, że odwołanie nie jest zasadne.

Na podstawie przepisu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009 r. Nr 167 poz. 1322 ze zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 oraz art. 58 cytowanej ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (...), do ustalenia wysokości tych świadczeń, ich wypłaty oraz w innych sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie do art. 17 ust. 2 świadczenia, o których mowa w ust. 1 przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Zgodnie z art. 12 ust 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Art. 13 cytowanej ustawy stanowi, że przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Na podstawie przedstawionych powyżej opinii biegłych Sąd uznał, iż u wnioskodawcy nie występuje niezdolność do pracy w związku z chorobą zawodową w związku z czym wnioskodawca nie spełnia przesłanek do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Z tych względów i na mocy powołanych powyżej przepisów oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł, jak w sentencji.

Apelację od powyższego wyroku wniósł K. J. zarzucając błędną ocenę stanu zdrowia. Skarżący wskazuje, że biegły w zakresie otolaryngologii potwierdził chorobę zawodową jak również jej leczenie. Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Na wstępie podnieść należy, że wobec stwierdzenia u wnioskodawcy choroby zawodowej - decyzją Państwowego Terenowego Inspektora Sanitarnego w B. z dnia 13 maja 1991 roku znak (...)– zawodowy nieżyt nosa, gardła i krtani oraz wystąpienia o świadczenie rentowe związane z chorobą zawodową - całkowicie zbędnym było prowadzenie przez Sąd I instancji postępowania dowodowego w zakresie oceny schorzeń, które nie pozostają w związku z chorobą zawodową. Z uwzględnieniem powyższego zastrzeżenia, Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego orzeczenia i nie widzi potrzeby jej powielania.

Podkreślić jedynie należy, że sam fakt istnienia i stwierdzenia choroby zawodowej (co nie jest kwestionowane u wnioskodawcy) nie jest wystarczające dla przyznania prawa do renty. Zgodnie bowiem z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009 r. Nr 167 poz. 1322 ze zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Odnosząc się zarzutów apelacji, które sprowadzają się kwestionowania poprawności oceny stanu zdrowia wnioskodawcy wskazać należy, że z obu opinii biegłych laryngologów jednoznacznie wynika brak u wnioskodawcy niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Powyższe stanowisko zostało przez opiniujących szczegółowo umotywowane, a przedstawiona przez biegłych argumentacja jest zgodna z zasadami logiki. Wszystko to sprawia, że ocena biegłych sądowych odnośnie stanu zdrowia wnioskodawcy nie budzi wątpliwości, zaś apelujący nie zdołał podważyć jej trafności.

Sąd pierwszej instancji dokonując oceny dowodów z opinii biegłych lekarzy sądowych, nie naruszył kryteriów tej oceny, określonych w art. 233 § 1 k.p.c.

W tym stanie rzeczy, wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy, zatem apelacja podlega oddaleniu.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 KPC orzekł jak w sentencji.